

**Polskie Lobby
Przemysłowe
im. Eugeniusza
Kwiatkowskiego**
00-050 Warszawa
ul. Świętokrzyska 14 A
pok. 540 (ZG SIMP)

**Zarząd Okręgu
Przedsiębiorstw Wojskowych
i Działalności Pozabudżetowej
NSZZ Pracowników Wojska**
00 - 909 Warszawa
ul. Koszykowa 79 A

Warszawa, 16 lipca 2010 r.

**Szanowny Pan
Bronisław Komorowski
Prezydent Elekt RP**

Uprzejmie przesyłamy Stanowisko Polskiego Lobby Przemysłowego i Zarządu Okręgu Przedsiębiorstw Wojskowych i Działalności Pozabudżetowej NSZZ Pracowników Wojska w sprawie przyszłości Wojskowych Przedsiębiorstw Remontowo-Produkcyjnych.

Załącznik

Z wyrazami szacunku

Przewodnicząca Zarządu Okręgu
Przedsiębiorstw Wojskowych
i Działalności Pozabudżetowej
NSZZ Pracowników Wojska

mgr Małgorzata Kucab

Koordinator
Polskiego Lobby Przemysłowego

dr hab. Paweł Soroka

Otrzymują:

1. Donald Tusk
Prezes Rady Ministrów
2. Bogdan Klich
Minister Obrony Narodowej
3. Waldemar Pawlak
Wiceprezes Rady Ministrów
Minister Gospodarki
4. Prof. gen Stanisław Koziej
Szef Biura Bezpieczeństwa Narodowego
5. Poseł Grzegorz Schetyna
Marszałek Sejmu RP
6. Poseł Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

STANOWISKO

Polskiego Lobby Przemysłowego i Zarządu Okręgu Przedsiębiorstw Wojskowych i Działalności Pozabudżetowej NSZZ Pracowników Wojska w sprawie przyszłości Wojskowych Przedsiębiorstw Remontowo-Produkcyjnych

Niezwykle istotną część polskiego potencjału przemysłu obronnego stanowią Wojskowe Przedsiębiorstwa Remontowo-Produkcyjne. Ich szczególna rola wynika z przypisanej im misji i z unikalnego potencjału, którym one dysponują. Misją tych przedsiębiorstw jest zaspokojenie potrzeb remontowo-produkcyjnych w zakresie uzbrojenia i sprzętu wojskowego na rzecz resortu obrony narodowej. Realizują one ok. 80% wszystkich przemysłowych remontów uzbrojenia i sprzętu wojskowego, w tym usługi o najwyższym stopniu trudności. Wykonują regeneracje części do sprzętu już aktualnie nieprodukowanego. Mają one do spełnienia szczególnie istotną rolę w okresie zagrożenia i konfliktu wojennego, kiedy to w szybkim tempie trzeba remontować i odtwarzać zdolności bojowe uzbrojenia i sprzętu będącego na wyposażeniu jednostek liniowych wojsk operacyjnych i obrony terytorialnej. Taka ich misja powoduje, iż w istocie przedsiębiorstwa te stanowią część logistyki Sił Zbrojnych RP. Tym bardziej, że charakterystyka branżowa tych przedsiębiorstw pokrywa zasadniczo wszystkie rodzaje uzbrojenia i sprzętu wojskowego.

W grupie WPRP znajdują się bowiem:

1. Przedsiębiorstwa branży pancerno-samochodowej:
 - Wojskowe Zakłady Motoryzacyjne S.A. w Poznaniu (WZMot. S.A.),
 - Wojskowe Zakłady Mechaniczne S.A. w Siemianowicach Śląskich (WZMech S.A.);
2. Przedsiębiorstwa branży lotniczej:
 - Wojskowe Zakłady Lotnicze Nr 1 S.A. w Łodzi (WZL Nr 1 S.A.),
 - Wojskowe Zakłady Lotnicze Nr 2 S.A. w Bydgoszczy (WZL Nr 2 S.A.),
 - Wojskowe Zakłady Lotnicze Nr 4 S.A. w Warszawie (WZL Nr 4 S.A.),
 - Wojskowe Zakłady Lotnicze Nr 3 w Dęblinie (WZL Nr 3) – obecnie gospodarstwo pomocnicze przewidziane do likwidacji w celu wniesienia do wytypowanego WZL;
3. Przedsiębiorstwa branży elektronicznej i łączności:
 - Wojskowe Zakłady Elektroniczne S.A. w Zielonce (WZE S.A.),
 - Wojskowe Zakłady Łączności Nr 1 S.A. w Zegrzu (WZŁ Nr 1 S.A.),
 - Wojskowe Zakłady Łączności Nr 2 S.A. w Czernicy (WZŁ Nr 2 S.A.);
4. Przedsiębiorstwa branży uzbrojenia:
 - Wojskowe Zakłady Uzbrojenia S.A. w Grudziądzu (WZU S.A.);
5. Przedsiębiorstwa branży inżynieryjno-saperskiej:
 - Wojskowe Zakłady Inżynieryjne S.A. w Dęblinie (WZInż. S.A.);
6. Stocznia Marynarki Wojennej S.A. w Gdyni (SMW S.A.);

7. Przedsiębiorstwo Wojskowe Centralne Biuro Konstrukcyjno-Technologiczne S.A. w Warszawie (WCBKT), projektujące i produkujące urządzenia naziemne obsługi statków powietrznych.

Największym kapitałem tych przedsiębiorstw jest ich kadra menedżersko-techniczna i pracownicy. Cechują ich wysokie kwalifikacje i duże wieloletnie doświadczenie, umiejętność rozwijania i wdrażania nowoczesnych technologii. Jest to m.in. wynikiem serwisowania, remontowania, modernizowania oraz produkowania różnych generacji uzbrojenia i sprzętu wojskowego, w tym produkowanego za granicą, do którego nie ma części oryginalnych, a zamówienia na nie trzeba składać z wyprzedzeniem nawet do dziewięciu miesięcy. Dysponują także nowoczesnymi liniami produkcyjnymi i remontowymi, a niektóre z nich nie małym potencjałem naukowo-badawczym, a także znacznymi wewnętrznymi rezerwami, niezbędnymi dla realizacji podstawowych zadań w okresie zagrożenia bezpieczeństwa państwa.

W okresie ostatnich lat przedsiębiorstwa te dokonały wewnętrznej restrukturyzacji i z powodzeniem dostosowały się do aktualnych potrzeb i wymagań Sił Zbrojnych RP, wykonując remonty i modernizacje użytkowanego przez wojsko sprzętu. Niektóre podjęły produkcję krótkich serii nowoczesnych wyrobów, które znalazły się na wyposażeniu wojska. Stopniowo przystosowują się także do remontów i serwisowania sprzętu produkcji zachodniej. **Wszystko to przemawia za tym, by ewentualna konsolidacja tych przedsiębiorstw uwzględniała ich specyfikę i szczególne usytuowanie w systemie obronnym państwa, a nadrzędnym celem konsolidacji winny być korzyści dla Sił Zbrojnych i samych przedsiębiorstw.**

Za uzasadnione uważamy obawy zarządów poszczególnych WPRP w kwestii włączenia tych przedsiębiorstw do grupy kapitałowej BUMAR, w sytuacji budzącej wiele zastrzeżeń postępowania obecnego Zarządu BUMARU. Aktualnie bowiem BUMAR generuje zysk przede wszystkim ze sprzedaży nieruchomości spółek zależnych oraz operacji finansowych, a nie z działalności operacyjnej spółek zależnych. Temu celowi służy m.in. tworzony obecnie fundusz nieruchomości. Za wszelką udzieloną pomoc spółkom BUMAR żąda wysokiej marży, natomiast obiecana pomoc w pozyskaniu kontraktów zagranicznych praktycznie sprowadza się do próby przejęcia kontraktów załatwianych przez spółki zbrojeniowe (WZM S.A. Siemianowice Śląskie - KTO, SMW S.A. – kontrakt wietnamski). Bardzo niepokojącym zjawiskiem jest eliminowanie BUMARU z coraz trudniejszego rynku Azji Płd-Wsch. Niepokoi także stosowana polityka finansowa przejawiająca się m.in. zastawianiem przez BUMAR akcji spółek zależnych – co należy podkreślić – w zagranicznych bankach inwestycyjnych, których jednym z rodzajów działalności są tzw. wrogie przejęcia atrakcyjnych podmiotów. Przykładem może być kredyt BUMARU w zagranicznym banku w wysokości 18 mln dolarów pod zastaw aż 80% akcji CNPEP Radwar S.A., których wartość rynkowa szacowana jest na co najmniej miliard złotych, co groziło przejęciem kontroli nad tymi akcjami przez zagraniczne podmioty. Kredyt ten został spłacony w kwietniu br. (najprawdopodobniej) ze środków udzielonych przez Ministerstwo Skarbu Państwa na podwyższenie kapitału zakładowego BUMAR.

Podstawową jednak sprawą jest przyszłe usytuowanie WPRP po ich włączeniu do Grupy BUMAR. Zdecyduje ono bowiem o ich dalszym przeznaczeniu, możliwości realizacji ich misji oraz o ich rozwoju. Jak wiadomo, kierownictwa i związki zawodowe Wojskowych Przedsiębiorstw Remontowo-Produkcyjnych nie wykluczają wejścia w przyszłości w skład narodowego koncernu zbrojeniowego, ale pod warunkiem, że wszystkie WPRP zostaną skoncentrowane w utworzonej w koncernie jednej podgrupie (dywizji) o charakterze remontowo-obslugowym.

Obecne kierownictwo Grupy BUMAR ma jednak inną koncepcję włączenia WPRP w jej skład. Mianowicie zamierza włączyć osobno poszczególne Wojskowe Przedsiębiorstwa Remontowo-Produkcyjne do tworzonych w Grupie BUMAR dywizji branżowych. Oznacza to, że wojskowe przedsiębiorstwa zostaną rozproszone w dywizjach, w których wiodącą rolę odgrywają przedsiębiorstwa produkcyjne, często znajdujące się w trudnej sytuacji ekonomicznej. Jak wiadomo, przedsiębiorstwa zajmujące się produkcją wielkoseryjną nie zawsze zainteresowane są mniejszymi przedsięwzięciami niezbędnymi dla zabezpieczenia potrzeb polskiej armii. Rozbicie WPRP po branżowych dywizjach może doprowadzić do zerwania naturalnych powiązań kooperacyjnych między nimi, a w efekcie do stopniowego zaniku ich bazy remontowo-produkcyjnej oraz do przejęcia części mocy produkcyjnych – oraz zleceń – Wojskowych Przedsiębiorstw Remontowo-Produkcyjnych przez zbrojeniowe przedsiębiorstwa produkcyjne. Jest to wysoce prawdopodobne w sytuacji zainteresowania obecnego kierownictwa BUMARU przejęciem intratnych terenów i majątku podległych spółek w celu najszybszego ich upłynnienia.

Biorąc to wszystko pod uwagę, domagamy się jak najszybszego skonsolidowania Wojskowych Przedsiębiorstw Remontowo-Produkcyjnych w jednej grupie (Konsorcjum WPRP), **pozostającej pod nadzorem Ministra Obrony Narodowej**. Zagwarantuje to zachowanie istniejącej ich unikalnej bazy remontowo-produkcyjnej, umocnienie więzi kooperacyjnych między nimi oraz skoncentrowanie środków i zasobów do wspólnych perspektywicznych przedsięwzięć, a jednocześnie umocnienie więzi z systemem logistyki Sił Zbrojnych RP. W przyszłości można ewentualnie wrócić do sprawy wejścia skonsolidowanej Grupy pn. „Konsorcjum Wojskowych Przedsiębiorstw Remontowo-Produkcyjnych” do narodowego koncernu zbrojeniowego na warunkach gwarantujących jej podmiotowość oraz zachowanie misji i specyfiki przedsiębiorstw należących do Grupy „Konsorcjum WPRP”. **Również jako warunek konsolidacji uznać należy nadanie – w drodze przepisów ustawowych oraz w statutach spółek ppo – Ministrowi Obrony Narodowej szczególnych uprawnień do zgłaszania sprzeciwu wobec decyzji organów wszystkich spółek ppo naruszających zakres zadań wykonywanych przez spółki na rzecz Sił Zbrojnych RP. Szczególne uprawnienia Ministra Obrony Narodowej dotyczyć winny prawa zgłaszania sprzeciwu decyzji (lub zamiaru) organów tych spółek w zakresie:**

- rozwiązania spółki,
- przeniesienia siedziby spółki za granicę,
- zmiany przedmiotu działania przedsiębiorstwa spółki,

- zbycia albo wydzierżawienia przedsiębiorstwa lub jego zorganizowanej części albo rozporządzenia akcjami/udziałami oraz ustanowienia na nich ograniczonego prawa rzeczowego,
- zmiany przeznaczenia lub zaniechanie eksploatacji składnika mienia spółki,

jeżeli będzie istniało uzasadnione podejrzenie, że uchwała taka narusza zakres zadań wykonywanych na rzecz Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej. Sprzeciw zgłaszany byłby w formie decyzji administracyjnej Ministra Obrony Narodowej.

Jako jedną z możliwości jaką należałoby rozważyć byłoby włączenie do „Konsorcjum WPRP” wojskowych „technicznych” instytutów i jednostek badawczo-rozwojowych. **Wówczas w ramach Grupy „Konsorcjum Wojskowych Przedsiębiorstw Remontowo-Produkcyjnych” mogłyby zostać utworzone trzy sektory: lotniczy, uzbrojenia wojsk lądowych i specjalnych oraz sektor morski.**

W skład sektora lotniczego weszłyby: WZL Nr 1 S.A. w Łodzi, WZL Nr 2 S.A. w Bydgoszczy, WZL Nr 3 w Dęblinie, WZL Nr 4 S.A. w Warszawie i Instytut Techniczny Wojsk Lotniczych oraz WCBKT S.A. w Warszawie.

W sektorze uzbrojenia wojsk lądowych i specjalnych znalazłyby się: WZU S.A. w Grudziądzu, WZMot. S.A. w Poznaniu, WZMech. S.A. w Siemianowicach Śląskich, WZE S.A. w Zielonce, WZL Nr 1 S.A. w Zegrzu i WZL Nr 2 S.A. w Czernicy, WZINż. S.A. w Dęblinie oraz Wojskowy Instytut Techniczny Uzbrojenia w Zielonce, Wojskowy Instytut Techniki Pancernej i Samochodowej w Sulejówku, Wojskowy Instytut Łączności w Zegrzu, Wojskowy Instytut Techniki Inżynierskiej we Wrocławiu oraz Wojskowy Instytut Chemii i Radiometrii w Warszawie.

Do sektora morskiego powinny wejść: SMW S.A. w Gdyni, Szczecińska Stocznia Remontowa „Gryfia” (wymagałoby to przekazania tych dwóch Stoczni z Agencji Rozwoju Przemysłu pod nadzór MON) i Ośrodek Badawczo-Rozwojowy Centrum Techniki Morskiej S.A. (CTM).

Wymienione sektory świadczyłyby usługi remontowo-produkcyjne oraz eksperckie na rzecz poszczególnych rodzajów sił zbrojnych.

Dokonana w ten sposób konsolidacja wydaje się być naturalnym, logicznym rozwiązaniem jako zapewniająca ściśle powiązanie wojskowych przedsiębiorstw z ich wojskowym zapleczem badawczo-rozwojowym a zarazem z systemem logistyki Sił Zbrojnych RP. **Warto podkreślić, iż w przypadku sektora lotniczego mielibyśmy do czynienia ze skonsolidowaniem przedsiębiorstw i instytutów będących jeszcze polską własnością.**

Zaprezentowana tu koncepcja nie wyklucza różnych form własności podmiotów wchodzących do Grupy „Konsorcjum WPRP”. Poszczególne przedsiębiorstwa i instytuty mogą zachować status firm państwowych lub być przekształcone na przykład w spółki pracownicze.

Koncepcję skonsolidowania Wojskowych Przedsiębiorstw Remontowo-Produkcyjnych w jednej Grupie jak najszybciej powinien opracować Departament Polityki Zbrojeniowej MON aktualnie realizujący zadania nadzoru właścicielskiego, we współpracy

z Biurem Bezpieczeństwa Narodowego. Instytucje te posiadają merytoryczną wiedzę i doświadczenie oraz kompetencje niezbędne do wypracowania koncepcji z zachowaniem kluczowych interesów obronności i bezpieczeństwa państwa.

Takie rozwiązanie na pewno poprą załogi tych przedsiębiorstw.

Biorąc powyższe pod uwagę stoimy na stanowisku, że literalne kierowanie się zapisami „Strategii konsolidacji i wspierania rozwoju polskiego przemysłu obronnego w latach 2007-2012”, która powstała w innych realiach, bez uwzględnienia zmian w makrootoczeniu może doprowadzić do utraty lub znacznego ograniczenia narodowego przemysłowego potencjału obronnego. Z punktu widzenia interesów obronności i bezpieczeństwa państwa kierowanie się partykularnymi interesami bieżących potrzeb Zarządu BUMARU uznajemy za niewłaściwe.

Warszawa, dnia 16.07.2010 r.

